

tedy o porušení předpisů všeobecného řádu právního. Protiprávním jest jednání jenom relativně, totiž protiprávním jest jenom takové jednání a jenom potud, když a pokud jsou jím dotčeny jisté zájmy, chráněné určitou právní normou. Bylo-li zjištěno, že si Vlastimil M. bez vědomí a svolení svého bratra, spolužalovaného Emanuela M-a, vypůjčil jeho motocykl, bylo-li zjištěno, že Emanuel M. nezakázal svému bratru Vlastimilu výslovně, by nepoužíval jeho motocyklu, nýbrž jenom všeobecně před delším časem řekl, že nikdo nemá používat jeho motocyklu, nelze v jednání Vlastimila M-a spatřovati protiprávní čin, neboť tu nejde o porušení zájmů chráněných určitou normou právní, nýbrž jde o záležitost pravidelných styků bratrských. Již z toho vyplývá shodně s právním názorem prvé stolice, že u Emanuela M-a nejde o vyvinění podle §u 1 (4) automob. zák. Dovolatelům sluší však přisvědčiti i potud, pokud spatřují nesprávné posouzení právní v právním závěru odvolacího rozsudku, že ohledně Emanuela M-a nebylo žalováno z jeho zavinění, nýbrž jedine a výhradně z ručení podle automobilového zákona, a že proto bylo žalobu zamítnouti. Předpis §u 226, prvý odstavec, c. ř. s. ukládá žalobci v tomto směru jedine, by uvedl skutkové okolnosti, na kterých se zakládá jeho nárok ve věcech hlavních a vedlejších, po jednotlivu, krátce a úplně, nemusí tedy žalobce uvést určité předpisy právní, ba nemůže býti jeho právu na újmu, i kdyby je uvedl nesprávně, poněvadž je věcí rozhodujícího soudu, by použil při právním posuzování sporné věci správných norem právních. Dovolací soud uznal, že žalující strana vyhověla své v §u 226 prvý odstavec c. ř. s. uložené jí povinnosti dostatečnou měrou udavši, že žalovaný Emanuel M. je vlastníkem (§ 1 (1) autom. zák.) motocyklu, neboť nebylo její povinností, by se v žalobě a vůbec i za sporného řízení starala o vyvinění Emanuela M-a. Když naopak Emanuel M. nastoupil vyvíňovací důkaz, bylo jeho povinností, aby uvedl všechny okolnosti, jaké má v §§ 11, 51 a 53 na mysli ministerské nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. V tomto směru uznal dovolací soud, že se Emanuel M. nezachoval, jak mu jako vlastníku motocyklu uloženo bylo předpisy §§ 11 a 51 cit. nař., neboť, kdyby se byl zachoval podle těchto předpisů, bylo by Vlastimilovi M-ovi znemožněno, aby si bez vědomí a svolení bratrova mohl vypůjčiti jeho motocykl. To jest arci zaviněním Emanuela M-a, není to však zaviněním samostatným, jak na ně nahlíží druhá stolice, tedy zavinění, ze kterého by muselo býti žalováno zvlášť a výslovně, nýbrž jde o vzdálené zavinění, třebas jako hrubá nedbalost se projeví, přicházející v úvahu jenom jako součást Emanuelem M-em uplatněného vyvinění, jejíž dokazování, jak již bylo dolíčeno, setkalo se s úplným nezdarem.

Čís. 5405.

Závazek k odběru piva z určitého pivovaru nelze vložit do pozemkové knihy jako reální břemeno. Byl-li závazek ten obsažen v dluhopisu, jímž byla pivovarem poskytnuta zápůjčka původnímu majiteli nemovitosti a zápůjčka i s vedlejšími závazky, mezi nimž byl i závazek k odběru piva, byla knihovně zajištěna, nenabyl závazek ten právního

účinku též proti knihovním nástupcům vypůjčitele, leč že by ho byli výslovně a zvlášť osobně převzali.

(Rozh. ze dne 29. října 1925, Rv I 1329/25.)

Hostinský T. vypůjčil si od žalujícího pivovaru 15.000 Kč a v dluhopisu se zavázal za sebe (za svého podsudího nebo pachtýře), že bude po dobu 10 let odebírat pivo ze žalujícího pivovaru a že, neučiní-li tak, bude za každý hektolitr bezdůvodně odebraného cizího piva povinen zaplatiti 10 Kč. K zajištění pohledávky 15.000 Kč bylo vloženo na dům T-ův zástavní právo a jistota 5.000 Kč za vedlejší závazky. Zavazený dům prodal T. manželům Ž-ovým a tito opět manželům J-ovým, kteří nepřevzali závazku k odběru piva. Žaloba, již domáhal se žalující pivovar na manželích J-ových zaplacení smluvní pokuty, ježto odebrali pivo z jiného pivovaru, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

V knihách jest vloženo pouze právo zástavní za zápůjčku 15.000 Kč s jistotou 5.000 Kč za vedlejší závazky, není však knihovně vložen též závazek vypůjčitele, dluhopisem stanovený, k odběru piva z pivovaru žalující strany a nemohl knihovně ani vložen býti vzhledem na právní řád a stálou judikaturu, které z důvodů v judikátu čís. 133 podrobně vyložených nepřipouští zápis takovýchto závazků jako břemen reálních. Není-li tedy přípustno, by závazek takový byl knihovně zvěcněn, jest lhostejno, že závazek ten jest obsažen v dluhopise, dle něhož byla zápůjčka i s vedlejšími závazky, v nichž i onen závazek jest obsažen, knihovně vtělena. Závazek ten, který dle doslovu listiny se ostatně omezuje jen na tehdejší majitele hypoteky, nemohl tedy nabýti právního (věcného) účinku též proti dalším knihovním nástupcům, pokud by jej byli výslovně a zvlášť osobně nepřevzali. Že o takovém převzetí v tomto případě řeči býti nemůže z toho důvodu, že žalovaní na sebe převzali onu pohledávku, netřeba šíře vykládati, neboť onen závazek obyčejně se zápůjčkou nemá co činiti. Převzal-li původní majitel, učinil tak proto, že mu byla zápůjčka poskytnuta a byla mu tato poskytnuta, aby tento závazek převzal. Pro další nástupce byla však zápůjčka prostým knihovním dluhem, který na srážku kupní ceny převzali, aniž měli důvodu přejímati i onen závazek, k němuž se původní majitel jen k vůli oné zápůjčce uvolil.

Čís. 5406.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).
Služebními poměry na určitou dobu (§ 19 odstavec první zák.) nejsou jen ty, jichž konec byl již předem přesně určen podle kalendáře, nýbrž i ony, jichž trvání je ustanoveno s objektivní určitelností, při nichž sejde jedině na tom, by vůle smluvníků nepřipouštěla pochybností, že takový služební poměr nemá býti poměrem bez určitého trvání, nýbrž že